

gjøre opmærksom paa, ikke saa unaturlige, da Svinene have levet under meget mere naturlige Forhold end Mange vistnok tænke. Der er i de senere Aar — og jeg forudsætter, at den ærede Minister er kommen til samme Erfaring — rundt omkring paa Landet blevet oprettet mange udmærkede Svine-stalde, og Grundlaget for disse Svinestalde, Gulvene, ere byggede saaledes, at de enten ere af Beton eller af haardtbrændte Sten, udfugede med Cement med underløbende Kloaker, der have Afløb, som fører ud paa Marken. Men det har viist sig, at Svinene ikke kunde trives paa disse Gulve og i disse Stalde, det var imod deres Natur at være indelukkede og at gaa paa denne kolde og haarde Masse. Det har viist sig, at det Fornuftigste er, at lade Svinene gaa ude og rabe i Jord, for at de kunne faae noget af det skarpe Grus ind i sig. Jeg kjender ikke Tingene saa nøje, men man paa-staar, at de skulle have Grus til at skure Maven med, og det er det, som sker paa denne simple Maade, naar de gaa ude. Det er ikke alle disse Kulstoffer, det kommer an paa, som man tror, at Svinene suge til sig, nei, deres Instinkt tilfører dem at vælge det, som de have godt af. Naar det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds siger, at der har været og kan være Fare for, at der fra disse Løsepladser skulde udsendes en hel Del Battegrise, og at der derfor, naar der opstaar Svinedifteritis paa disse Pladser, kunde være Mulighed for, at Sygdommen kunde blive befordret af hundrede og tusinde af disse Grise, saa ligger det i Sagens Natur, eftersom Alle kunne være enige om, at, hvis England staar med en Moral, der er lige saa høj som den i Danmark, maa det være indlysende, at der kommer mange flere daarligere Individider fra England til Amerika end fra Danmark, fordi der overhovedet kommer saa mange flere til Amerika fra England, om end Uvandningsprocenten for-øbrigt er den samme. Altsaa, naar der op-drættes Grise paa disse Pladser, er det lettere at faae Svinedifteritis udbredt derfra, hvor der findes tusinde af Battegrise, end fra de Steder, hvor der kun findes Hundreder eller færre af dem. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi skulle tage fornuftige Forholdsregler, og den ærede Minister har jo et vist Greb paa at bruge dette Udtryk. Jeg tror ogsaa, at man i Virkeligheden bør anvende det, men lad os da organisere dette Forhold paa en for Landet hensigtsmæssig Maade. Lad os se, hvorledes man bærer sig ad i Skotland f. Ex. Der tager man ikke og smider Affaldet ud i Dyringer, saa at det ikke bliver brugbart til Landbrug. Man

skiller omhyggelig Gjødningen fra, og fjører den undertiden en halv Snes Mile paa Jern-baner for at det kan komme ud paa Landet. Vi have en Analogi hos Drøvtyggerne. I gamle Dage, det vil sige blot for 20 Aar siden, da Kveakulturen begyndte i Danmark, var det almindelig antaget, at naar man skulde fodre Kveaget med Gulerødder og Kunkelroer, var der navnlig to Ting, man skulde vaage over, at de vare rene og meget smaat skaarne. Nu er man imidlertid kommen til det stik Modsatte, man giver Kveaget dem hele og uvadskede. Veterinærer og Land-mænd ere enige om, at det er gavnligt ogsaa for de drøvtyggende Dyr, at der kommer Jord i deres Føde. Naar vi her tale om Svin, bliver det aldeles theoretisk, naar man ikke er kjendt med alle disse derhenhørende Forhold saavel i Kjøbenhavn som ude paa Landet. Den ærede Minister lod sig forstaa med forleden Dag, at de, som havde faaet deres Svin nedslaaet og deres Huse brækkede ned, vare glade derved. De vare meget tilfredse dermed, havde man sagt ham. Jeg veed nu ikke, om de have været meget tilfredse med Erstatningerne, jeg veed end ikke, om de i dette Dieblit have modtaget nogen Betaling for de Huse, der ere ned-brudte, men det er jo Noget, som den ærede Minister maasse oplyser os om, hvorvidt de virkelig have faaet nogen Betaling, eller om de maasse endnu staa i Ventekassen. Hvad angaar Loven i dens Almindelighed, vil jeg gjentage, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg tror, at det vilde være mere heldigt, navnlig naar man ser paa Sa-gen med Udlandet for Die, om vi ikke her for meget omtale alle Enkeltheder, thi een Ting er vis, og det er, at for Tidt og for Meget undertiden kan fordærve Alt. Det kan nemlig ogsaa være til Skade for os overfor Udlandet, naar vi i for høje Toner tale om de Ulykker, der true Landbruget her-hjemme. Vi skulle ganske vist ikke lægge Skjul paa de Uheld, der kunne indtræffe, men vi skulle vogte os for paa dette Om-raade at fremstille Faren for Danmark som større, end den i Virkeligheden er, og det kan være muligt, at der under denne Af-spærring af vort Kvæg og Svin maasse er gjort vel meget fra det Offentliges Side overfor Udlandet. Det var omtrent det, jeg havde at bemærke, og jeg haaber nu, at det eventuelle Udvalg vil tage Hensyn til, hvad jeg har sagt, og vil behandle denne Para-graf saaledes, at vi kunne være nogenlunde sikre paa, at den ikke kommer til at virke i skadelig Retning for os. Jeg forindser ogsaa, at denne Lov selvfølgelig maa komme til at indeholde en Slutningsparagraf, der